

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕ - ๔๖/๒๕๕๗

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางวิชุดา องค์กรโฆมิต) ในคดีหมายเลขคำที่ ๑๒๐/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ)

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายเจริญ สกฤตติ) ในคดีหมายเลขคำที่ ๒๓๗๗/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ)

ข้อเท็จจริง

เรื่องที่ ๑

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางวิชุดา องค์กรโฆมิต) ในคดีหมายเลขคำที่ ๑๒๐/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า

นางวิชุดา องค์กรโฆมิต ผู้ร้อง ได้ยื่นฟ้องการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยต่อศาลปกครองกลาง มีใจความสำคัญว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดิน โฉนดเลขที่ ๑๑๕๖๑ ตำบลบางสมัคร อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกประกาศกำหนดเขตสำรวจสายส่งไฟฟ้าขนาด ๒๓๐ กิโลโวลต์ เพื่อเชื่อมโยงแหล่งผลิตไฟฟ้าเข้าสู่ระบบการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยไปยังสถานีไฟฟ้าย่อยคลองใหม่ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งให้ทราบที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าวถูกเขตเดินสายไฟฟ้า เนื้อที่ประมาณ ๓ ไร่ ๒ งาน ๔๔.๓ ตารางวา โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะออกตรวจสอบทรัพย์สินที่ถูกเขตเดินสายไฟฟ้า และจะจ่ายเงินค่าทดแทนทรัพย์สินให้ต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีเปลี่ยนแนวเขตเดินสายไฟฟ้า แต่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินการได้ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับ

เงินค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเขตเดินสายไฟฟ้า เนื้อที่ ๓ ไร่ ๒ งาน ๔๔.๓ ตารางวา ประเภทที่ว่าง เป็นเงิน ๑๗,๑๒๕,๕๕๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรับเงินค่าทดแทนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มี หนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่าได้นำเงินค่าทดแทน จำนวน ๑๗,๑๒๕,๕๕๐ บาท ผักไว้ ณ ธนาคารออมสิน และหากผู้ฟ้องคดีไม่พอใจค่าทดแทนจำนวนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ภายใน ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือฉบับนี้

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๕ และเรื่องข้อกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า ที่อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๑ และ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ อันเป็น พระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๐ ของ รัฐธรรมนูญ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำได้นั้น บทบัญญัติตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะ เข้าไปครอบครองทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้ก็โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญ โดยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ แต่ตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ ไม่มีบทบัญญัติใดกำหนด วิธีการเวนคืนหรือถือเสมือนการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ไว้ และในการออกประกาศเรื่องข้อกำหนดเขต เดินสายไฟฟ้า ผู้ถูกฟ้องคดีได้อ้างมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ การใช้สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดี ตามบทบัญญัติดังกล่าว แม้กฎหมายจะให้อำนาจไว้ แต่ก็มีได้บัญญัติว่าการจำกัดสิทธิไว้เพื่อการใดบ้าง จึงต้องอยู่ภายใต้มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งให้อำนาจรัฐตรากฎหมายจำกัดสิทธิได้แต่ ต้องกระทำเท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ ดังนั้น บทบัญญัติตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้ให้อำนาจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีอย่างกว้างขวางไม่มีขอบเขต จึงถือได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพเกินความจำเป็น และกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและ เสรีภาพขัดต่อบทบัญญัติตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญ ก่อนที่ศาลปกครองกลางจะพิจารณาคดีนี้ ขอให้ศาลปกครองกลางส่งความเห็นของ

ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป ตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญ

ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบทบัญญัติตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้บัญญัติให้อำนาจแก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยอย่างกว้างขวางไม่มีขอบเขต เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพเกินความจำเป็นและกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ ซึ่งขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ และยังไม่ปรากฏว่า เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองกลางจึงรอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของผู้ฟ้องคดีที่ว่าบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป

เรื่องที่ ๒

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายเจริญ สกุลดี) ในคดีหมายเลขคำที่ ๒๓๘๗/๒๕๔๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า

นายเจริญ สกุลดี ผู้ร้อง ได้ยื่นฟ้องการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๑ นายสมชัย ฤชุพันธุ์ ในฐานะประธานคณะกรรมการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๒ นายวิชา ทรัพย์ ในฐานะอดีตผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๓ และนายสิทธิพร รัตโนภาส ในฐานะผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๔ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขคำที่ ๒๓๘๗/๒๕๔๕ เป็นใจความว่า

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บุกรุกเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่ามีอำนาจตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มาตรา ๒๘ (๑) (๒) และ (๓) มาตรา ๓๒ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ไม่ใช่กฎหมายจำกัดสิทธิในทรัพย์สินและไม่ใช่กฎหมายที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เว้นคืนอสังหาริมทรัพย์ แต่เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้กว้างกว่าอำนาจเว้นคืนตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ และตามรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจบุกรุกเข้า

ไปใช้ที่ดินของเอกชนโดยไม่ต้องเวนคืน จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ เพราะไปละเมิดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินที่รัฐธรรมนูญนี้คุ้มครอง มาตรา ๔๕ ที่กำหนดว่า “การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ จะกระทำมิได้” ซึ่งมีความหมายรวมไปถึงว่า รัฐเข้าไปใช้อสังหาริมทรัพย์ของเอกชน โดยไม่ได้เวนคืนย่อมจะกระทำไม่ได้ด้วย และขัดต่อมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ เพราะเป็นบทบัญญัติให้ใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงสิทธิ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และไปยกเลิกบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่กำหนดให้องค์กรของรัฐทุกองค์กรมีหน้าที่ให้ความคุ้มครองสิทธิที่รัฐธรรมนูญรับรอง ดังนั้น เมื่อศาลปกครองกลางจะใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๕ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บังคับแก่คดีนี้ จึงขอให้ศาลปกครองกลางส่งความเห็นของผู้ฟ้องคดีให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าบทบัญญัติมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้บัญญัติให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อย่างกว้างขวาง และไม่มีขอบเขตซึ่งขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๕ แห่งรัฐธรรมนูญ จึงขอให้ศาลปกครองกลางส่งความเห็นของผู้ฟ้องคดีให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งศาลปกครองกลางเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจะต้องใช้บังคับแก่คดีนี้ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ศาลปกครองกลางจึงรอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นของผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญได้มีมติรับเรื่องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัยและได้ให้คู่กรณีเสนอความเห็นเป็นหนังสือต่อศาลรัฐธรรมนูญได้

ผู้ถูกร้อง (การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย) ได้มีหนังสือชี้แจงในกรณีคำร้องเรื่องที่ ๑ เป็นใจความว่า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเห็นว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๑ วรรคสาม มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากบทบัญญัติในมาตราดังกล่าว

ในรัฐธรรมนูญกำหนดว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลสามารถกระทำได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น การจับกุมคุมขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือกระทำการใดอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายจะทำได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครอง หรือตรวจค้นเคหสถาน จะกระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย การจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลสามารถมิได้ตามกฎหมายบัญญัติ และการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภคสามารถทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นกฎหมายเฉพาะที่จัดตั้งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยขึ้น เพื่อดำเนินกิจการผลิต จัดส่ง และจำหน่าย พลังงานไฟฟ้า อันเป็นกิจการสาธารณูปโภค และเป็นกฎหมายที่กำหนดให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยในการเข้าไปใช้สอย ครอบครอง รวมทั้งรื้อถอนทรัพย์สินของบุคคลอื่น โดยมีขอบเขตจำกัดเฉพาะกรณีที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ดำเนินการสำรวจเพื่อหาแหล่งพลังงาน สถานที่ในการสร้างเขื่อน โรงไฟฟ้าส่งและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า ดูแลบำรุงรักษาระบบไฟฟ้า รวมทั้งประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้าเพื่อความปลอดภัย โดยการดำเนินการต่าง ๆ ดังกล่าว กฎหมายก็กำหนดว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยต้องดำเนินการตามขั้นตอนอย่างไร อีกทั้งยังต้องจ่ายค่าทดแทนในการดำเนินการดังกล่าว และในบางกรณี หากทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน กฎหมายก็กำหนดให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยต้องจ่ายค่าทดแทนเช่นกัน นอกจากนี้ยังกำหนดให้สิทธิในการอุทธรณ์ให้กับเจ้าของผู้ครอบครองทรัพย์สิน หรือผู้ทรงสิทธิอีกด้วย

การที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเข้าไปใช้สอย ครอบครองทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี กรณีนี้เป็นการใช้สอยเพื่อสร้างสายส่งไฟฟ้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบไฟฟ้า โดยใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ เมื่อจ่ายค่าทดแทนให้เจ้าของ ผู้ครอบครองทรัพย์สินหรือผู้ทรงสิทธิอื่น การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยก็มีได้โอนทรัพย์สินดังกล่าวไปเป็นทรัพย์สินของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยแต่ประการใด จึงไม่ได้ใช้อำนาจเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าว นอกจากนี้หากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างระบบไฟฟ้า พระราชบัญญัติ

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๓๖ ก็ให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยในการดำเนินการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ได้ แต่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมิได้ใช้อำนาจเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ดังนั้น พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ รวมทั้งฉบับแก้ไขเพิ่มเติม จึงเป็นกฎหมายเฉพาะที่จำกัดสิทธิของบุคคลซึ่งมีขอบเขตจำกัด มิได้ให้อำนาจแก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย โดยไม่มีขอบเขตตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

และในกรณีคำร้องเรื่องที่ ๒ ผู้ถูกร้องมีหนังสือชี้แจงเป็นใจความว่า ตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ในการผลิต จัดให้ได้มา จัดส่งหรือจำหน่ายซึ่งพลังงานไฟฟ้า และมีอำนาจในการสร้างระบบไฟฟ้า ซึ่งได้แก่สายส่งไฟฟ้า สายจำหน่ายไฟฟ้า สถานีไฟฟ้าย่อย หรือสิ่งอื่นอันเป็นอุปกรณ์แก่การส่งหรือจำหน่ายไฟฟ้า ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ และมาตรา ๘ (๔)

ในการส่งและการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีอำนาจประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้าเพื่อประโยชน์แห่งความปลอดภัยในการส่งพลังงานไฟฟ้า โดยประกาศและทำเครื่องหมายแสดงไว้ ณ สถานที่ตามที่กฎหมายกำหนด และการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีอำนาจเดินสายส่งไฟฟ้าหรือสายจำหน่ายไฟฟ้าไปได้ เหนือ ตามหรือข้ามพื้นดินของบุคคลใด ปักหรือตั้งเสา สถานีไฟฟ้าย่อยหรืออุปกรณ์อื่น ลงในหรือบนพื้นดินของบุคคลใดซึ่งมิใช่เป็นที่ตั้งโรงเรือน รวมถึงมีอำนาจรื้อถอนโรงเรือนหรือทำลายสิ่งอื่นที่สร้างขึ้นหรือทำลาย หรือตัดฟัน ตัดต้น กิ่ง หรือรากของต้นไม้หรือพืชผลในเขตเดินสายไฟฟ้า โดยก่อนดำเนินการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยต้องแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องทราบ เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องแสดงเหตุผลที่ไม่สมควรทำเช่นนั้น ต่อคณะกรรมการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยภายในสามสิบวัน

การที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยใช้ที่ดินปัก หรือตั้งเสาเพื่อเดินสายไฟฟ้า สายจำหน่ายไฟฟ้า การใช้ที่ดินที่ประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า หรือการรื้อถอนโรงเรือนหรือทำลายสิ่งอื่นที่สร้างขึ้นหรือทำขึ้น หรือทำลาย หรือตัดฟัน ตัดต้น กิ่ง หรือรากของต้นไม้หรือพืชผล

ในเขตเดินสายไฟฟ้า มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจ่ายค่าทดแทนตามความเป็นธรรม แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินหรือผู้ทรงสิทธิอื่น

ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้ที่ดินปึก หรือตั้งเสาและเดินสายไฟฟ้า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ โดยเคร่งครัด ดังเช่น การประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยสามารถประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า โดยมีความกว้างจากแนวศูนย์กลางของเสาสายส่งไฟฟ้า ด้านละไม่เกินสี่สิบเมตร ตามมาตรา ๔ แต่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยก็ประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้าเพื่อความปลอดภัยเท่านั้น เช่นในเขตเดินสายไฟฟ้า ขนาดสายส่ง ๕๐๐,๐๐๐ โวลต์ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า โดยมีความกว้างจากแนวศูนย์กลางของเสาไฟฟ้าด้านละสามสิบเมตรซึ่งการประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้าเช่นนั้น การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยคำนึงถึงการใช้อำนาจที่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ถูกเขตเดินสายไฟฟ้าให้น้อยที่สุด เพื่อความปลอดภัยของทรัพย์สินของรัฐและบุคคลทั่วไป

พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ จึงมิได้บัญญัติให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยอย่างกว้างขวางและไม่มิชอบเขตหรือใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงแต่ประการใด

การจ่ายเงินทดแทนตามความเป็นธรรมแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สิน หรือผู้ทรงสิทธิอื่น ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ ผู้ว่าราชการจังหวัดที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้าจะเป็นประธานคณะกรรมการกำหนดค่าทดแทนทรัพย์สิน การเดินสายไฟฟ้า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมิได้อิโนทรัพย์สินในเขตเดินสายไฟฟ้างกล่าวว่าเป็นทรัพย์สินของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย แต่ประการใด และการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมิได้ใช้อำนาจเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินสามารถกระทำการอื่นได้ภายใต้เงื่อนไขและข้อกำหนดเพื่อความปลอดภัยที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยกำหนดไว้

ดังนั้น พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๕ (๑) (๒) และ (๓) จึงเป็นกฎหมายเฉพาะที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมีขอบเขตจำกัดเพียงเพื่อเดินสายไฟฟ้า มิได้มีขอบเขตอย่างกว้างขวางและไม่มีขอบเขต ซึ่งขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งรัฐธรรมนูญตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่ประการใด

ผู้ร้องเรื่องที่ ๒ (นายเจริญ สุกุลดี) ได้ยื่นคำร้องเพิ่มเติมต่อศาลรัฐธรรมนูญ สรุปใจความได้ว่า ผู้ร้องได้ยื่นเสนอเรื่องดังกล่าวนี้ ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาอีกทางหนึ่ง แต่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาได้มีหนังสือตอบผู้ร้องว่า กรณีเรื่องร้องเรียนนี้เป็นคดีฟ้องร้องอยู่ในศาลปกครอง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาจึงวินิจฉัยให้ยุติการพิจารณาในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๒๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๔๒ พร้อมทั้งได้แจ้งให้ทราบด้วยว่า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ชี้แจงว่า การใช้อำนาจของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เป็นกรณีที่ถูกกฎหมายให้อำนาจแก่หน่วยงานรัฐ การจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นการจำกัดสิทธิที่เป็นไปตามกฎหมายบัญญัติ ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ

ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องเพิ่มเติม โดยในคำร้องนี้ได้อธิบายคัดค้านคำชี้แจงของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยว่า พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของที่ดินที่ตกอยู่ในเขตเดินสายไฟฟ้าทำให้เจ้าของที่ดินสูญเสียสิทธิใช้สอยในที่ดินของตนโดยสิ้นเชิง และเป็นการหลีกเลี่ยงการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ซึ่งหากเป็นการเวนคืนที่ดินจะได้รับค่าทดแทนเต็มตามราคาประเมิน

ศาลรัฐธรรมนูญได้ให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมาชี้แจงเพิ่มเติมด้วยวาจา เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ ผู้ชี้แจงได้แก่นายอุทัย แสงอำไพ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายประจำรองผู้ว่าการพัฒนาระบบส่ง ซึ่งได้ชี้แจงยืนยันความเห็นของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยที่ได้ชี้แจงเป็นหนังสือก่อนหน้านั้น

ข้อวินิจฉัย

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยในคำร้องที่หนึ่งมีว่า

พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ หรือไม่

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยในคำร้องที่สองมีว่า

LIART

พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ หรือไม่

เนื่องจากประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยทั้งสองเรื่องมีความซ้ำซ้อนตามเกี่ยวกัน จึงเห็นสมควรรวมพิจารณาวินิจฉัยไปพร้อมกัน โดยกำหนดประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยดังนี้

พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ หรือไม่

ในการพิจารณาวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้ร้องทั้งสองได้โต้แย้งเป็นประเด็นหลักว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ถูกร้องไม่มีสิทธิเข้าไปใช้สอยทรัพย์สินซึ่งได้แก่ที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยมีได้มีการเวนคืน การที่ไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเข้าไปใช้สอยเพื่อสร้างสายส่งไฟฟ้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบไฟฟ้า โดยใช้อำนาจตามบทบัญญัติในมาตราต่าง ๆ ตามคำร้องในพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ นั้น ไม่สามารถนำมาอ้างได้ เพราะไม่ได้ให้อำนาจแก่ผู้ถูกร้องในการเวนคืนที่ดิน แต่กลับเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่ผู้ฟ้องคดีกว้างกว่าอำนาจเวนคืน คือมีอำนาจบุกรุกเข้าไปใช้ที่ดินของเอกชนได้ โดยไม่ต้องเวนคืน

จากประเด็นโต้แย้งข้างต้นเห็นได้ว่า เป็นเรื่องของการโต้แย้งเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิหรือการรอนสิทธิ จึงเห็นสมควรนำเอาบทบัญญัติมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาพิจารณาก่อนว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักการทั่วไปในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล โดยไม่ให้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพโดยรัฐ ยกเว้นเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้และมีความจำเป็นทั้งที่จะต้องเป็นการจำกัดโดยกฎหมายที่ตราขึ้น โดยเฉพาะ และจะกระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพไม่ได้

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ เป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน การจำกัดสิทธิดังกล่าวย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙

บทบัญญัติในพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเข้าไปใช้สอย หรือครอบครอง อสังหาริมทรัพย์ของบุคคลเป็นการชั่วคราว เพื่อการสำรวจหาแหล่งพลังงาน เพื่อการสำรวจระบบ ไฟฟ้า เพื่อหาสถานที่เพื่อสร้างเขื่อนผลิตไฟฟ้าเพื่อป้องกันอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดแก่ระบบ ไฟฟ้า และเพื่อการบำรุงรักษาระบบไฟฟ้า

ส่วนมาตรา ๒๙ เป็นการให้อำนาจแก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ในการเดินสาย ส่งไฟฟ้าหรือสายจำหน่ายไฟฟ้าไปได้ เหนือ ตามหรือข้ามพื้นดินของบุคคล รวมทั้งปักเสาหรือตั้งเสา สถานีไฟฟ้าย่อยและยังมีอำนาจรื้อถอนโรงเรือนหรือทำลาย ตัดฟัน ตัดต้น กิ่ง หรือรากของต้นไม้ หรือพืชผลในเขตเดินสายไฟฟ้า

ส่วนมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจ่ายเงินค่าทดแทนอย่าง เป็นธรรมแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินหรือผู้ทรงสิทธิ ในกรณีของการใช้ที่ดิน ปัก หรือตั้งเสา ไฟฟ้า การใช้ที่ดินที่ประกาศกำหนดเป็นเขตเดินสายไฟฟ้า การใช้ที่ดินตั้งสถานีไฟฟ้าย่อยหรืออุปกรณ์อื่น หรือกรณีเข้าไปรื้อถอนโรงเรือนหรือตัดฟันต้นไม้หรือพืชผล

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติทั้งสามมาตราข้างต้น แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินก็จริง แต่การ ดำเนินการตามบทบัญญัติในมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ นั้น เป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ สาธารณะเพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้า เป็นส่วนหนึ่งของการผลิตจัดส่งหรือจำหน่าย ซึ่งพลังงานไฟฟ้าเป็น ส่วนหนึ่งของการผลิต จัดส่งหรือจำหน่าย ซึ่งพลังงานไฟฟ้าหรือเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างระบบไฟฟ้า เป็นการดำเนินการที่มีความจำเป็น เพราะการส่งต่อไฟฟ้าจะต้องทำโดยการมีสายไฟฟ้า เพราะ กระแสไฟฟ้าจะเคลื่อนที่ได้ก็ต่อเมื่อมีตัวนำไฟฟ้า คือสายไฟฟ้าทางเดินสายไฟฟ้าเดินผ่านพื้นดิน จะต้องเข้าไปใช้สิทธิในอสังหาริมทรัพย์ที่บางจุด เอกชนมีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของอยู่ การเดินสายไฟฟ้า โดยมีให้ผ่านพื้นดินที่มีบุคคลหรือเอกชนมีกรรมสิทธิ์อยู่ย่อมเป็นการพันวิสัย ดังนั้น การดำเนินการตาม มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ จึงเป็นการดำเนินการที่ยึดอยู่บนหลักของความจำเป็นเพื่อ สาธารณประโยชน์ เพื่อให้การบริการสาธารณะในเรื่องของพลังงานไฟฟ้าบรรลุผล

ในการจำกัดสิทธิหรือการรอนสิทธิตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ นั้น การไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทยต้องจ่ายค่าทดแทนที่เป็นธรรมแก่เจ้าของที่ดินตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐

สำหรับในประเด็นที่ว่า การจำกัดสิทธิเช่นนั้นกระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่าตามข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติ พื้นที่ที่มีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่าน ทำให้เจ้าของที่ดินหรือผู้ทรงสิทธิในที่ดินนั้น มีข้อจำกัดอย่างมากในการทำประโยชน์จากที่ดินนั้น ๆ การใช้ประโยชน์จากที่ดินไม่ว่าจะเป็นการปลูกสร้างโรงเรียนหรือพืชผลต่าง ๆ จะต้องได้รับอนุญาตจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยก่อน ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของผู้ใช้ที่ดินและป้องกันความเสียหาย อันอาจเกิดขึ้นแก่ระบบไฟฟ้า แต่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยก็หาได้โอนทรัพย์สินดังกล่าว เป็นของตนแต่อย่างใด ผู้มีกรรมสิทธิในที่ดินดังกล่าวยังคงมีกรรมสิทธิ์อยู่ และยังใช้ประโยชน์ในที่ดินได้ เป็นแต่เพียงมีข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว ซึ่งการจำกัดเช่นว่านั้น บทบัญญัติในมาตรา ๓๐ ก็ได้บังคับให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยต้องจ่ายค่าทดแทนที่เป็นธรรมแก่ผู้มีกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองหรือผู้ทรงสิทธิ จึงถือได้ว่าการจำกัดสิทธิเช่นนี้มีได้กระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิ ดังนั้น มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จึงไม่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๘

ส่วนประเด็นที่ว่า การใช้ดุลพินิจของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ในการจ่ายค่าทดแทนอย่างไรจึงจะเป็นธรรมนั้น ไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัย

สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ เป็นบทบัญญัติที่มีให้มีการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ยกเว้นแต่อาศัยอำนาจตามกฎหมายเฉพาะ แต่ข้อความในบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ไม่เกี่ยวข้องกับการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ จึงไม่มีประเด็นที่ถือได้ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติทั่วไปที่ให้อำนาจของรัฐทุกองค์กรใช้อำนาจ โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์สิทธิและเสรีภาพ

และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น เมื่อวินิจฉัยไปแล้วว่า มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๘ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ด้วย

ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙

นายสุจิต บุญบงการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ